

Överklagande ingett den 5 januari 2018 av Marine Harvest ASA av den dom som tribunalen (femte avdelningen) meddelade den 26 oktober 2017 i mål T-704/14, Marine Harvest ASA mot Europeiska kommissionen

(Mål C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Marine Harvest ASA (ombud: R. Subiotto QC)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva tribunalens dom helt eller delvis,
- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 23 juli 2014 eller, i andra hand, ogiltigförklara de böter som påförts klaganden i det beslutet eller, i tredje hand, väsentligen nedsätta de böter som påförts klaganden i det beslutet,
- förplikta kommissionen att ersätta klagandens rättegångskostnader i detta förfarande och i förfarandet vid tribunalen,
- vid behov återförvisa målet till tribunalen för förnyad prövning i enlighet med domstolens dom, och
- vidta andra åtgärder som domstolen finner lämpliga.

Grunder och huvudargument

Till stöd för överklagandet har klaganden åberopat två grunder.

1. Genom sin första grund har klaganden gjort gällande att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte tillämpa artikel 7.2 i förordning (EG) nr 139/2004⁽¹⁾ i detta fall.
 - a. Tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning vid tolkningen av begreppet "en enda koncentration", i synnerhet när den avfärdade skäl 20 i koncentrationsförordningen som grund för en tolkning av EU-lagstiftarens avsikt innebärande att alla transaktioner som "är sammankopplade av ett villkor" ska behandlas som "en enda koncentration".
 - b. För det andra gjorde tribunalen en felaktig rättstillämpning när den tolkade skälen till artikel 7.2 i koncentrationsförordningen.
2. Genom sin andra grund har klaganden gjort gällande att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att påföra två bötesbelopp för samma agerande.
 - a. Domen åsidosatte principen om *ne bis in idem* genom att bötfälla Marine Harvest två gånger för förvärvet av 48,5 % av aktieinnehavet i Malek: 10 miljoner euro en gång på grundval av artikel 14.2 a i koncentrationsförordningen för påstått genomförande av koncentrationen före anmälan (påstådd överträdelse av artikel 4.1 i koncentrationsförordningen) och ytterligare 10 miljoner euro på grundval av artikel 14.2 b i koncentrationsförordningen för påstått genomförande av koncentrationen före godkännande (påstådd överträdelse av artikel 7.1 i koncentrationsförordningen).

- b. I andra hand åsidosatte domen avräkningsprincipen, eftersom den inte tog hänsyn till den första sanktionen vid fastställandet av den andra sanktionen.
- c. I tredje hand gjorde tribunalen sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte tillämpa principen om brottskonkurrens: det påstådda åsidosättandet av anmälningsskyldigheten i artikel 4.1 var den mer specifika överträdelsen och konsumerade därför den påstådda överträdelsen av genomförandeförbudet i artikel 7.1 i koncentrationsförordningen, vilket var den mer generella överträdelsen.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer ("EG:s koncentrationsförordning") (EGT L 24, 2004, s. 1).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern)
den 8 januari 2018 – Sole-Mizo Zrt. mot Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága**

(Mål C-13/18)

(2018/C 142/31)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i det nationella målet

Klagande: Sole-Mizo Zrt.

Motpart: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Tolkningsfrågor

- 1) Ska en medlemsstats praxis anses vara förenlig med bestämmelserna i unionsrätten, med rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt⁽¹⁾ (nedan kallat mervärdesskattedirektivet) (särskilt mot bakgrund av dess artikel 183) och med effektivitetsprincipen, principen om direkt effekt och likvärdighetsprincipen, när man enligt denna praxis, vid en granskning av de relevanta bestämmelserna på området dröjsmålsränta, utgår från premissen att den nationella skattemyndigheten inte har gjort sig skyldig till någon överträdelse (underlåtelse) – det vill säga inte har varit i dröjsmål avseende utbetalning av icke återbetalningsbara mervärdesskatt ... avseende förvärv som inte betalats av de beskattningsbara personerna – eftersom de nationella bestämmelser som står i strid med unionsrätten var i kraft vid den tidpunkt då den nationella skattemyndigheten fattade beslut och EU-domstolen först mycket senare angav att det kriterium som angavs i dessa nationella bestämmelser inte var förenligt med unionsrätten?
- 2) Ska en medlemsstats praxis anses förenlig med unionsrätten, särskilt bestämmelserna i mervärdesskattedirektivet (särskilt mot bakgrund av dess artikel 183) samt likvärdighetsprincipen, effektivitetsprincipen och proportionalitetsprincipen, när medlemsstaten enligt denna praxis, vid prövningen av relevanta bestämmelser på området dröjsmålsränta, gör en åtskillnad mellan, å ena sidan, en situation där den nationella skattemyndigheten med stöd av de nationella bestämmelser som då var ikraft – vilka dessutom var oförenliga med unionsrätten – inte har återbetalat skatten, och, å andra sidan, en situation där myndigheten i strid med dessa nationella bestämmelser inte har återbetalat skatten, och medlemsstaten när det gäller storleken på dröjsmålsräntan på den mervärdesskatt vars återbetalning inte har kunnat begäras inom en rimlig tidsperiod till följd av ett kriterium i nationell rätt som EU-domstolen förklarat oförenligt med unionsrätten gör skillnad mellan två olika perioder, såtillvida att
 - de beskattningsbara personerna, under den första perioden, endast har rätt att uppbära dröjsmålsränta med en räntesats motsvarande den basränta som tillämpas av centralbanken, med beaktande av att de ungerska skattemyndigheterna, eftersom ungerska bestämmelser som är oförenliga med unionsrätten fortfarande var ikraft vid den tidpunkten, inte handlat på ett rättsstridigt sätt genom att inte tillåta betalning, inom en rimlig tidsfrist, av den mervärdesskatt som ingår i fakturorna, medan